

Uroš Zupan

BESEDE

ČAKANJE

čakam te, čakam.
napeta tetiva sem.
lovim glasove,

ki vzhajajo iz
ogledala. skozme
teče govorica

vode. slišim, kako
se v gozdu
las poženejo

v tek košute,
kako v daljavi
tvoje roke zdrobijo

svetlobo. prihajaš
kot oblaki. nad
mojim čelom

dihanje zastre
nebo. grmičevje
požene iz noči

in me zbode
v gladko lazuro
nog. poklekнем

k molitvi. z ustnicami
ti umijem vhod
v spovednico.

BITKA

zober. zober.
prihajam. prihajam.
drzim. se

prehajam. nihče
ne ve za
mojo stisko.

laži so mrtve.
oblačila. ki avo
liš v naglici

odvrgla. vrtijo
čez stole. prihajam
se, skora! sem

tam, skora!
v tebi, ko naselam
na prostor,

ki so ga napolnili
raznani. lupi.
tibi. tvoji.

umaknem se.
bitka je izpuščena
vojna ni.

KDAJ

korak. koraki.
vedno v gibanju
vedno na sledi

vtične. pod isto
nečloveško tkano
neba. z istim

okusom hladne vode
v ustih. ne razumem več

BITKA

zopet, zopet
prihajam, potih
drsim, se

prebijam. nihče
ne ve za
mojo stisko.

luči so mrtve.
oblačila, ki sva
jih v naglici

odvrgla, visijo
čez stole. približujem
se, skoraj sem

tam, skoraj
v tebi, ko naletim
na prostor,

ki so ga napolnili
neznanci. tuji.
tihi. tvoji.

umaknem se.
bitka je izgubljena.
vojna ni.

KDAJ

korak. koraki.
vedno v gibanju
vedno na sledi

vrnitve. pod isto
nepregledno tkanino
neba, z istim

okusom hladne vode
v ustih. ne zaznavam več

Uroš Zupan
BESEDE

AKANJE
zakam te čakam.
napač tatva sem
lovim glasove,

ki vstopajo iz
ogledala. skovane
tebe govornica

vode. stili. kako
se v gozdu
las počnejo

v tej koži.
kako v daljavi
tvoje roke zbirajo

svetloba. prihaja.
kot oblaki. nad
mojim čelom

dihanje. zastir
nebo. gumičevje
počasi iz noči

in me zbode
v glavo. lazuje
nog. poklekam

k molitvi. z ustnicami
ti umijem vodo
v zgozdenici.

menjavanja letnih
časov, zemljinega
potovanja.

samo včasih,
ko se ozrem in
pogledam, kaj

sem postrgal
iz svoje domišljije,
samo takrat,

se lahko
soočim
s časom,

ki mi je
neslišno odtekel
med prsti

PRED SPANJEM

preden zaspiva,
si izbriševa mejo
raznašanja semena

in moja mehka brada
ti utone
v prikazni čela

privid tal
si razdeliva
na dve polji

in skušava z risom ustnic
ugrizniti
v gladko kovino

nočnega molka.
ali me čutiš,
ko te vodim

do roba
in te puščam
v visečih vrtovih,

da spolziš
med zaobljeno pisavo sanj,
katere pomen

je vedno drugačen.

BESEDE

ko potok besed
presahne, ko se
nevidna nit
pretrga, mi

brezup, neslišno,
po prstih
zleze pod
kožo. zatisnem

si oči in
si ne priznam.
nekaj dni
poplesujem po

robu prepada.
občutek nemoči
zbira slamice
in si počasi

plete gnezdo.
in ravno, ko se
začnem spraševati,
kaj bom sam s

sabo, osupel
zagledam, kako me
besede, spočite in
okopane, čakajo

popolnoma blizu, na
kraju, ki se ga
ne bi nikoli
nadejal.